

og det maa derfor indrømmes, at en ny Inddeling af samme kan anses for paatrængende. Men en saadan Foranstaltning tror Udvalgets Flertal ikke kan gennemføres paa en hensigtsmæssig og alle berettigede Hensyn nogenlunde tilfredsstillende Maade, naar den ikke bliver almindelig, saa at hele Landet indbrages under Omdelingen, og denne derved kan foretages efter visse, almindelige Regler. Skulde nu en saadan almindelig Omdannelse af Folkethingsvalgkredsene erkjendes at være paatrængende, saa at det ikke lod sig forsvare at udsætte den til efter 1880, saa maatte formentlig Forøgelsen af disses Antal ske samtidigt hermed, thi det hele Forholds Natur kræver, at der ikke uden en bydende Nødvendighed røres derved, men naar dette ikke kan undgaa, at Forandringen da sker paa een Gang paa en saadan Maade og i et faabant Omfang, at det igjen i et længere Tidrum kan blive bestaaende uden nye Forandringer.

Ledet af foranstaaende Betragtninger har Flertallet ikke troet at kunne modsætte sig Forslag om at tage det hele Forhold angaaende Folkethingsvalgkredsenes Antal og Fordeling under Behandling, og skal derfor gaa over til at udtale sig nærmere om, hvorledes det mener, at Forandringen i det Væsentlige bør søges gennemført.

Det har været under Overveielse i Udvalget, om man ikke skulde søge Spørgsmaalet om Kredsenes Antal afgjort een Gang for alle ved at forandre den vedkommende Grundlovsparagraf derhen, at der sættes et bestemt Antal af Valgkredsene i Stedet for den nugældende Bestemmelse. Der var en almindelig Erkjendelse hos Udvalgets Medlemmer om, at et Forslag herom kun burde stilles, naar hele Udvalget kunde blive enigt derom. Det viste sig imidlertid, at en saadan Enighed ikke lod sig opnaa, idet flere nærde Frygt for, at Forhandlingerne om en saadan Grundlovsforandring kunde føre videre, end man ønskede, hvorhos Nogle ansaa det lidet ønskeligt af denne Grund at faae en Rigsdagsopløsning, samt endelig ogsaa fordi der var forskellige Meninger om det Antal af Folkethingsmedlemmer, der burde foreslaas.

Naar saaledes § 32 i Grundloven fremdeles bliver staaende, og man i Henshold til denne skulde forsøge Antallet af Valgkredsene, saa maatte, efter den foran udtalte Betragtning om det Utilraadelige i med kortere Mellemrum at komme til nye Omdannelser, Antallet af de nye Kredse bestemmes noget rigelig, for at møde Fremtidens yderligere stigende Folkemængde. Med dette Hensyn for Die vil Antallet ikke kunne bestemmes lavere end til 125. Efter Folketallet den 1ste Februar 1870 vil Forholdet da blive som 1 til 14,278. Regnes de 5 Aar indtil 1ste Februar 1875 at have forøget Folketallet med en halv Gang saa mange Indvaanere, som Tilvæksten udgjorde i Liaaret fra 1860 til 1870, saa ville 125 Valgkredse den 1ste Februar 1875 være som 1 til 14,983 eller omtrent 15,000. Kan Indvaanertallet i Fortsættelse heraf antages

at ville den 1ste Februar 1880 være steget til 2 Millioner, saa vilde allerede Forholdet med et Antal af 125 Valgkredse nøjagtig svare til Bestemmelsen i Grundlovens § 32, 1 til 16,000 Mennesker. Der kan saaledes vistnok opafstes Tvivl om, hvorvidt man ikke kunde gaa noget højere, hvorvidt man f. Ex. ikke burde gaa op til 132, som det dobbelte af Landstingets Medlemstotal, hvilket Forhold man som bekjendt oprindelig ansaa for passende. Antages Folketallet at være omtrent 2 Millioner i Aaret 1880, saa vilde Forholdet med 132 Valgkredse være som 1 til 15,151, og der vilde da selv med denne Forhøjelse ikke hengaa nogen lang Tid, inden Grundlovsbestemmelsen var fuldstændig naaet.

Ved en saadan Forandring vilde en ny Omdeling af alle de nu bestaaende Valgkredse af sig selv være given. Ved en saadan Omdeling anser Flertallet det for nødvendigt, naar Inddelingen skal kunne ske paa den hensigtsmæssigste Maade, at man ikke derved binder sig til Overøvrighedskredsenes Grænser, og det anses ligeledes som en Selsfølge, at Valgene henlægges til Steder, som maa anses for de mest bekvemme for Valgernes større Flerhed.

Man har imidlertid været enige om, at et Lovforslag til en ny Ordning af Valgkredsene i det Omfang, hvorom her er Tale, bør forelægges af Regjeringen.

Mindretallet (Ville, Fjord, Frederiksen, Oct. Hansen og Rimestad) fastholder vel den Ansuelse, at Grundlovens § 32 er at forstaa, ikke alene i Forhold til det samlede Tal af Folkethingskredse, men at den ogsaa maa medføre, at saa vidt muligt de enkelte Valgkredse „omtrent“ bør have det der bestemte Folketal. Som Følge heraf vilde man have fundet det naturligt at følge den Vej, som Regjeringsforslaget er gaaet, nemlig at oprette nye Valgkredse, hvor Folketallet i en Overøvrighedskreds er saa stort, at der bliver et Overflud, tilstrækkeligt til at danne en eller flere nye Valgkredse, og for Øvrigt søge at rette de mest frentredende Uregelmasigheder ved passende Omlægninger. Medens man derfor vilde have foretrukket Udcastet som Grundlag for Sagens Behandling, kan man dog paa den anden Side erkjende, at Manglerne ved den nuværende Tilstand ville kunne afhjælpes ogsaa ad den af Flertallet foreslaaede Vej. Vel kunne nogle af Mindretallets Medlemmer ikke tilbageholde Udtalelsen af en Frygt for, at Befolkningen vanskelig vil kunne yde tilstrækkelige Kræfter til en saa stor Udvidelse af Folkethingets Medlemstotal, og disse Medlemmer vilde derfor, naar der dog skal skrives til en almindelig Omlægning af alle Valgkredse, have foretrukket, ved en Grundlovsforandring at søge fastsaaet et Tal omtrent ligt med Folkethingets nuværende Medlemstotal. Da der imidlertid ikke for denne Løsning har vist sig en saadan almindelig Stemning, som kunde afgive en Borgen for,